

Производството е по реда на чл.457 НПК.

Заместник главния прокурор, надлежно упълномощена, е сезирала съда с предложение относно решаване на въпроси, свързани с изпълнение на присъда, постановена от съд на друга държава срещу български гражданин. Иска се постановяване на акт по чл.457 НПК относно осъждането на българския гражданин Б. В. В., ЕГН: *****, осъществено с Присъда от 20.01.2021 г, постановена от съдебен магистрат №1 в Аландур, Р Индия. Посочва се, че с тази присъда е било наложено наказание от 3 години "Лишаване от свобода" за престъпления по чл.120(В), чл.420, 465, 467, 468, вр. чл.471 от НК на Индия, вр. чл.34 от НК на Индия и чл.14 (б) от Закона за чужденците от 1946 г. на Р Индия и чл.66-С, вр. чл.43 от Закона за информационните технологии на Р Индия. Сочи се, че осъденото лице е изтърпявало това наказание в местата за лишаване от свобода в Р Индия от 21.01.2021 г. , като е приспаднал периода на предварително задържане от 20.07.2019 г. до 14.11.2019 г. Посочва се, че осъденият е приет в страната ни на 15.09.2022 г., като е настанен в СЦЗ. Предлага се да се постанови определение, с което да се приспособи тази присъда, като се определи на кои текстове от НК на Р България съответстват извършените престъпления и какво наказание следва осъденият да изтърпи, каква част от наказанието „Лишаване от свобода“ вече е изтърпяна и какъв следва да е режимът на изтърпяване на останалата част.

В съдебно заседание, представителят на СГП посочва, че са налице основанията за признаване на съдебния акт на индийския съд, като предлага деянието, предмет на осъждането, да се подведе под нормите на чл.243,ал.3,вр. с ал.1 от НК на РБ и по чл.246 НК. Счита, че следва да се приспадне задържането в ареста, така както е посочено в изпратените от индийска страна документи, като бъде определен „общ режим“ за изтърпяване на остатъка. Счита, че следва да се приложи диспозицията на ТР № 3/2017г., според което българската държава е длъжна да се съобрази с разпоредбата на чуждата държава, постановила присъдата.

Защитата в лицето на адв. Н. сочи, че е съгласна с признаване на индийската присъда, тъй като са налице основанията за това и се солидаризира с правната квалификация на деянията, посочена от представителя на СГП, като държи да се приспадне и срокът, в който осъденото лице е било настанено в специалния лагер за мигранти „Т.“, тъй като режима в лагера съответства на такъв на задържани лица, такова приспадане е правено в Р Индия за други осъдени лица и следва да се приложи и ТР № 3/2017г.

Осъденото лице подкрепя казаното от защитника си, обяснява, че в лагерът „Т.“ реално са били в режим под въоръжена охрана, не са могли да го напускат, освен с полицейски ескорт заради медицински нужди и моли съдът да приспадне и престоят му в лагера.

Софийски градски съд, след като изслуша страните и обсъди събраните доказателства по делото, установи следното:

Видно от представеното по делото копие от съдебен акт, както и превод на български език, с Присъда, постановена на 20.01.2021 г. по дело С.С. № 1121/2020 г. на Магистратски Съд № 1, Аландур, Р Индия по досъдебно производство № 217/2020, лицето Б. В. В., заедно с още две лица (Н.К. и Л.М.) е признат за виновен в това, че в съучастие с другите двама подсъдими, с цел постигане на неправомерна печалба, е извършил следните деяния:

снабдил се е с данни на многобройни банкови платежни инструменти;

извършил действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти;

съхранявал в хотелската си стая електронни устройства за прехвърляне на данни от банкови платежни инструменти;

изтеглил определени парични средства от банкомати в населените места Ченай, Тхураипаккам, Адяр, Мадипаккам в периода 14-19.07.2019 г., като така причинил имотна вреда на банките, стопанисващи тези банкомати;

извършил и неуспешни опити по изтегляне на парични средства;

по неправилен начин, обменил част от получените пари с щатски долари с намерение да ги изнесе от страната.

Горните деяния са подведени под нормите на престъпления по чл.120(Б), чл.420, 465, 467, 468, вр. чл.471 от НК на Р Индия, вр. чл.34 от НК на Р Индия и чл.14 (б) от Закона за чужденците от 1946 г. на Р Индия и чл.66-С вр чл.43 от Закона за информационните технологии на Р Индия. Определени са следните наказания:

2 месеца "Лишаване от свобода" за деянието по чл.120 (Б), вр. чл.34 НК;

2 години "Лишаване от свобода" за деянието по чл.420, вр. чл.34 НК;

2 месеца "Лишаване от свобода" за деянието по чл.465, вр. чл.34 НК; 3 години "Лишаване от свобода" за деянието по чл.467, вр. чл.34 НК;

3 месеца "Лишаване от свобода" за деянието по чл.468, вр. чл.34 НК; 3 месеца "Лишаване от свобода" за деянието по чл.471, вр. чл.34 НК;

3 месеца "Лишаване от свобода" за деянието по чл.14 „б“ от Закона за чужденците;

2 месеца "Лишаване от свобода" за деянието по чл.63, вр. чл.43 от Закона за информацията;

Посочено е, че наказанията следва да се изпълнят едновременно („All the sections of this sentences will run concurrently for each accused“).

Относно приспадане на предварителното задържане, индийският съд приспада това, осъществено в периода 20.07.2019 – 14.11.2019 г. Остава без уважение искането на осъденото лице за приспадане и на периода след 14.11.2019 г, доколкото от тази дата, до постановяване на присъдата, то се е намирало в лагер за мигранти „Т.“. Позицията на практиката на Индийския Конституционен съд - *Yogswari vs State of Tamil Nadu* Н.С.Р.971/2001.

Осъденото лице, след постановяване на присъдата на 20.01.2021 г, е било настанено в индийски затвор на 21.01.2021г. за изтърпяване, доколкото тази присъда е била окончателна. Осъденият В. е предаден на българските власти на 15.09.2022 г. и настанен в СИЗ, съобразно посоченото в сезирация акт на Главна прокуратура.

Горната фактическа обстановка се установи от копието и превода на индийската присъда, обясненията на осъденото лице, както и от посоченото в Предложението на Главна прокуратура.

В текста на индийската присъда не много ясно се разграничат отделните фактически деяния, конкретната им правна квалификация и наложеното наказание за всяко едно от тях отделно, а индийските съдебни власти не са изпратили извлечение от техния НК, за да се прецени какви са фактическите обстоятелства за всяко едно от посочените цифрово престъпления, но за нуждите на настоящето производство, съдът прие, че наличните в делото данни са достатъчни, поради което и не се налага да се изисква допълнителна информация. Това е така, доколкото може да се отграничат фактическите действия, за които осъденото лице е признато за виновно, размера на наложеното наказание, както и приспадането на предварителното задържане, осъществено от индийския съд.

От представителя на СГП беше отправено искане за запитване до индийските власти дали престоя в лагер за мигранти следва да се приспадне, което искане беше отхвърлено, доколкото в индийската присъда изрично е посочено, че следва да се приспадне само периодът на задържане по време на разследването – от 20.07.2019г. до 14.11.2019г.

Въз основа на документите в делото, както и предвид това, че присъдата на индийския съд е окончателна, се установява, че след това осъждане, В. е бил настанен в затвор в Р Индия, в който е пребивавал до предаването му на българските власти.

От правна страна съдът установи следното:

Деянията, за които е осъден Б. В., по своето естество представляват престъпления по българския НК, както следва:

снабдил се е с данни на банкови платежни инструменти – престъпление по чл.244, ал.2 НК;

извършил действия по прехвърляне на тези данни на обикновени карти с магнитни ленти – престъпление по чл.243, ал.2, т.3 НК;

съхранявал в хотелската си стая електронни устройства за прехвърляне на данни от банкови платежни инструменти – престъпление по чл.246, ал.3 НК;

изтеглил определени парични средства от банкомати в населените места Ченай, Тхураипаккам, Адяр, Мадипаккам в периода 14-19.07.2019 г., като така причинил имотна вреда на банките, стопанисващи тези банкомати – престъпление по чл.249 ал.1 НК;

извършил и неуспешни опити по изтегляне на парични средства – престъпление по чл.249, ал.1, вр., чл.18 НК;

по неправомерен начин обменил част от получените пари с щатски долари с намерение да ги изнесе от страната – такова деяние не е инкриминирано по българското наказателно право, поради което не следва да се посочва в диспозитива на признатата присъда.

За всички останали горе изредени деяния, без последното, са налице основанията да се признае индийската присъда.

За всяко едно от тези деяния по българското право се предвижда наказание "Лишаване от свобода", чийто максимален срок надвишава определеното наказание от индийския съд, т.е. не са налице основания за намаляването им.

Индийският съд е извършил действия, подобни на института на „кумуляцията“ на наказанията по чл.23, ал.1 НК. И по-конкретно той е посочил, че наказанията следва да се изпълнят едновременно /„All the sections of this sentences will run concurrently for each accused“/, а после е указал: „As the sentence imposed for offence u/s 467 and 420 IPC, minimum sentence imposed for other related offences“. Престъпленията по чл.467 и чл.420 НК са получили най-тежките наказания – а именно 2 години и 3 години "Лишаване от свобода". Следователно индийският съд е постановил, че в действителност реално следва да се изтърпи само най-тежкото наказание. Това е така, доколкото те следва да се изтърпят едновременно („concurrently“). Индийският съд не е посочил нищо относно условно осъждане. Следователно това осъждане е ефективно. В този смисъл са и наличните в делото данни, че лицето е постъпило в затвора в Р Индия на 21.01.2020г.

Относно приспадането от така определеното наказание на предварителното задържане и задържането след постановяване на присъдата:

В мотивите на присъдата е посочено, че защитата е направила искане за приспадане на задържането на осъденото лице в специалния лагер за мигранти „Т.“ - в периода от 14.11.2019 г до датата на произнасянето ѝ, но съдът е оставил без уважение това искане, позовавайки се на практиката на Индийския Конституционен съд по *Yogswari vs State of Tamil Nadu* H.C.P.971/2001. Но е приспаднал предварителното задържане в периода 20.07.2019 г. до 14.11.2019 г.

По делото липсва документ, изходящ от индийските власти, относно евентуално задържане на осъденото лице след датата на постановяване на присъдата, но доколкото тя е била окончателна, то е логично осъденото лице да е било задържано в затвор. В този смисъл са и данните, съдържащи се в предложението на Главна прокуратура.

Следва да се приеме, че от 21.01.2021 г. до 15.09.2022 г.- датата на предаване на осъденото лице на българските съдебни власти, той е изтърпявал наложеното му наказание. Този период също така следва да се приспадне от срока на наложеното наказание.

Относно периода на време от 15.11.2019 г. до 20.01.2021 г. – или периода от време, в който осъденото лице е било настанено в специалния лагер за мигранти „Т.“:

По делото се установи, както от писмените материали и индийската присъда, така и от обясненията на осъденото лице, че след като е бил предварително задържан, е бил формално освободен под гаранция, но фактически е изпратен в специален лагер за мигранти, където е пребивавал до присъдата от 20.01.2021г., настанен там независимо от волята му и с цел експулсирането му от страната, като това експулсиране е било осъществено едва след като е бил окончателно осъден. Режима в лагера „Т.“ е бил подобен на този в затвор, като са били под въоръжена охрана, не са могли да го напускат, освен с полицейски ескорт по медицински нужди.

В случая следва да се приложи разпоредбата на чл.457, ал.5 НПК, съобразно която предварителното задържане в държавата, в която е постановена присъдата, се приспада.

Съобразно ТР 3/13г. и 3/17г. на ВКС, няма пречка да се прилагат българските критерии относно това какво представлява „предварително задържане“, като българският съд не е обвързан от критериите, възприети от съда, постановил трансферираната присъда.

ТР 3/13г. постановява като общ принцип възможността за приспадане на положения труд в чуждия затвор по реда на чл.41, ал.3 НК, независимо от правната уредба на осъдилата държава, което разрешение в случая следва да се приложи по аналогия по отношение на приспадането.

ТР 3/17г. ограничава приложното поле на ТР 3/13 само до страни, които са извън ЕС, т.е. това правно разрешение може да намери приложение относно осъждането от страна на индийски наказателен съд.

ТР 3/13 е правно основание да се приложи по -благоприятният български закон.

В нашето законодателство не е изрично уреден въпросът, ако срещу лице се води наказателно дело в друга държава, но е задържано в нея с цел експулсиране към България, като административна санкция, то счита ли се за предварително задържано по смисъла на чл.457, ал.5 НПК.

В чл.60 ЗЕЕЗА е указано, че задържането във връзка с нея в изпълняващата държава, следва да се приспадне от общия срок на наказанието "Лишаване от свобода". Съдът на ЕС е приел, че задържането на лице, срещу което е издадена ЕЗА, което задържане се осъществява в държавата по изпълнение, не представлява задържане по чл.5 ал.1 б.„с“ ЕКПЧ (задържане по обосновано подозрение за извършено престъпление), а такова по б.„f“ (задържане с цел екстрадиция) – С-649/19 и С-105/21.

Възможните горни разрешения в случая следва да се приложат по аналогия, предвид което са налице основания по националното право да се извърши приспадане от общо определеното наказание от 3 години "Лишаване от свобода", не само на предварителното наказателно задържане в Р Индия (преди и след постановяване на присъдата), но и на задържането в специалния мигрантски лагер „Т.“, тъй като по българското право това задържане е тясно свързано с наказателния процес и поради това следва да се приспадне.

Така периодите на приспадането са:

Времето, през което осъденият В. е бил задържан по делото - от датата на ареста на осъденото лице 20.07.2019 г. до 14.11.19г. – времето на предварителния арест, докато е текло разследването и от 15.11.19г. до 20.01.21г./датата, на която е постановена индийската присъда/ – времето, през което осъденото лице е било настанено в специалния лагер за мигранти „Т.“, както и времето на изтърпяното наказание „Лишаване от свобода“, считано от 21.01.2020г. до влизане на настоящото определение в сила, като съдът следва да приспадне един ден задържане за един ден „Лишаване от свобода“.

Въз основа на тези мотиви съдът постанови определението си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: